

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce X, narozen dne X
státní příslušnost X
bytem X
t. č. X
zastoupen obecnou zmocněnkyní X
bytem X

proti

žalovaný: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 9. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2019, č. j. X. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 77 odst. 3 stejného zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí orgánu I. stupně, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.

II. Žaloba

2. Žalobce nejprve popsal průběh správního řízení a poté obecně namítal, že žalovaný vyložil zákon o pobytu cizinců účelově a diskriminačně, napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do lidských práv žalobce, byla opomenuta zásada přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávně aplikováno správní uvážení, nesprávně hodnoceny důkazy a porušeny předpisy o dokazování. Nadto žalobce namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce konstatoval, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nelze mechanicky aplikovat § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ale je nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. To dle žalobce vyplývá z aplikační přednosti Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), či Úmluvy o právech dítěte před zákonem o pobytu cizinců a z práva Evropské unie, zejména z preambule, čl. 5 odst. 5 a čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o sloučení rodiny“). Žalobce přirovnával zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu k zásahu do rodinného života a práva na volný pohyb občana Evropské unie v důsledku vyhoštění. Žalobce dále argumentoval, že podle směrnice o sloučení rodiny je považováno odejmutí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny z důvodu veřejného pořádku za přiměřené opatření výhradně v situacích, kdy cizinec spáchal nebo od něj hrozí spáchání závažné trestné činnosti. Podle žalobce by také cizincům s integrovanou rodinou na území České republiky měla být vždy

poskytována
než ostatním cizincům.

vyšší

ochrana

4. Žalobce namítal, že v jeho případě interpretovali žalovaný a správní orgán I. stupně zjištěné skutečnosti nepřiměřeně z důvodu, že nezvážíli zásah do základních lidských práv žalobce proti zájmu na dodržování veřejného pořádku. Žalobce uvedl, že v České republice žije od roku 2007 se svou matkou, otcem a mladší sestrou, kteří mají na území České republiky trvalý pobyt. V České republice má přátele i partnerku. Je věřící a angažuje se v Pravoslavné církevní obci v Jablonci nad Nisou. Po propuštění z výkonu trestu má na území České republiky zajištěno bydlení a zaměstnání. Mateřským jazykem nevládne a v zemi původu nemá žádné rodinné a sociální vazby. Zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu by došlo k podstatnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, protože by pravděpodobně ztratil svou rodinu, zázemí, pracovní příležitosti a partnerku. Žalobce navrhoval provést důkaz Stanoviskem probační a mediační služby k žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 23. 8. 2019, z něhož vyplývá jeho kladné hodnocení ve výkonu trestu.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že správní orgány neměly v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 Azs 106/2015-48. Žalovaný konstatoval, že právě protizákonná činnost, které se žalobce dopustil, a v jejím důsledku uložený dlouholetý trest odnětí svobody, způsobily případné zásahy do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně ohledně případného dopadu rozhodnutí do práv zaručených čl. 8. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
7. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

IV. Zjištění ze správního spisu

8. Dne 15. 4. 2019 bylo z moci úřední zahájeno správním orgánem I. stupně s žalobcem řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na základě podnětu - opisu z evidence Rejstříku trestů, z něž plynulo, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 8. 4.

2016,

č. j. 52 T 4/2015-644, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 2 To 77/2016-722, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, a to pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle

§ 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

9. Ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 2. 7. 2019 žalobce nerozporoval, že se dopustil uvedeného trestného činu. Uvedl však, že trestný čin spáchal z mladické nerozvážnosti ve věku 20 let a soud I. stupně mu původně uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců, jež byl zvýšen odvolacím soudem, z čehož žalobce dovozoval, že při původní výměře trestu by se na něj § 77 zákona o pobytu cizinců nevztahoval. Žalobce podrobně poukázal na své dobré chování ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce byl před spácháním uvedeného trestného činu zaměstnán jako dělník a neměl dluhy vůči státu. V České republice žil od svých 13 let a má na jejím území svou nejbližší rodinu, přátele a partnerku. Rodiče a sestra žalobce mají povolen trvalý pobyt v České republice. Žalobce je věřící a před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody se angažoval v Pravoslavné církevní obci v Jablonci nad Nisou. Po propuštění z výkonu trestu má na území České republiky zajištěno bydlení a zaměstnání. Žalobce uvedl, že mateřským jazykem nevládne, na Ukrajině nemá žádné rodinné a sociální vazby, a nadto v zemi původu probíhá válka, do které by musel po absolvování povinné vojenské služby narukovat. Žalobce navrhl provedení řady důkazů k prokázání svých tvrzení. Uzavřel, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu by došlo k podstatnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, protože by pravděpodobně ztratil svou rodinu, zázemí, pracovní příležitosti a partnerku. Vzhledem k nízké škodlivosti trestného činu, za který je odsouzen, žalobce navrhnul, aby správní orgán I. stupně ponechal jeho povolení k trvalému pobytu v platnosti.
10. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tak, že § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců mu nestanovuje povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a uvedeného zákona. Ze stejného důvodu nelze zohlednit pro účely posuzování zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců okolnosti trestné činnosti, rozdílnost názorů trestních soudů, co do výše trestu odnětí svobody a žalobcovo chování ve výkonu trestu odnětí svobody. Proto bylo nadbytečné žádat o dodatečné informace o chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody od dalších orgánů veřejné správy a provádět navrhované důkazy. Tvrzení žalobce o vojenském konfliktu na Ukrajině a z něj plynoucím nebezpečí, které mu hrozí v případě narukování, považoval správní orgán I. stupně za účelové, neboť se jedná toliko o vnitrostátní konflikt a vojenská služba je základní občanskou povinností. Správní orgán dále konstatoval, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky zůstal

cizinec,

který porušuje její zákony, byť by došlo zrušením povolení k trvalému pobytu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, ostatně test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101). Právo pobývat na území cizího státu nelze kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních lidských práv chráněných ústavním pořádkem České republiky (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003,

sp. zn. IV. ÚS 462/03 a usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Žalobce neuvedl ani žádné mimořádné a závažné okolnosti, které by vedly správní orgán I. stupně k závěru, že zrušením povolení k trvalému pobytu by došlo k porušení žalobcových práv zaručených

v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

11. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zamítl. K námitce, že správní orgán I. stupně měl posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí vzhledem k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce, věku žalobce, závažnosti spáchaného trestného činu, původně uloženému trestu a žalobcovu chování ve výkonu trestu odnětí svobody, žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 106/2015-47, konstatoval, že v případech, v nichž je důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, nejsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a správní orgán I. stupně proto nebyl povinen vést dokazování souvisejícími navrhovanými důkazy. Žalovaný zdůraznil, s odkazem na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, že žalobce si zapříčinil ztrátu pobytového statusu svým vlastním vědomým jednáním, při kterém nebral ohledy na jeho dopad do svého soukromého a rodinného života, a musel si být vědom, že jeho protiprávní jednání ohrožuje mimo jiné i jeho pobytový status na území České republiky. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nezakazuje žalobci realizovat jeho rodinný a soukromý život a je na něm aby našel cestu ke kontaktům s rodinou v rámci nižších pobytových oprávnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018-32). Žalovaný se ztotožnil s posouzením dopadu prvostupňového rozhodnutí do práv zaručených čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které provedl správní orgán I. stupně. Ani žalobcovu námitku vojenského konfliktu na Ukrajině a z něj plynoucího nebezpečí nepovažoval žalobce za důvodnou, protože právní řád České republiky obsahuje pro takové případy jiné ochranné instituty. Nadto je vojenská služba žalobcovou zákonnou povinností

a žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která konfliktem probíhající v jiných oblastech Ukrajiny nebyla dotčena.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 stejného zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí orgánu I. stupně, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Sporná otázka v nyní projednávané věci spočívá v tom, zda se měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
14. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
16. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů,*

kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

17. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která neshledal nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
18. Námitky žalobce související s tvrzenou aplikační předností směrnice o sloučení rodiny před zákonem o pobytu cizinců soud považuje za nedůvodné, protože směrnice o sloučení rodiny byla do českého právního řádu implementována zákonem č. 428/2005 Sb., kterým se měnil zákon o pobytu cizinců, a další související zákony a jak uvedená směrnice, tak její transpozice do zákona o pobytu cizinců se týkají povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy jiného typu pobytového oprávnění cizince na území České republiky než je předmětem soudního přezkumu.
19. Mezi stranami není sporné, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 8. 4. 2016, č. j. 52 T 4/2015-644, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 2 To 77/2016-722, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, a to pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. V důsledku tohoto odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoliv správního uvážení. Nemůže tedy přihlížet k závažnosti trestného činu, okolnostem jeho spáchání, věku žalobce, výši uloženého trestu ani chování žalobce po vynesení odsuzujícího rozsudku a ve výkonu trestu odnětí svobody. Z tohoto důvodu soud nepřistoupil ani k provedení důkazu Stanoviskem probační a mediační služby k žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 23. 8. 2019.
20. Soud se dále zabýval námitkou ohledně povinnosti správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dovolává, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a

odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2,
§ 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.

21. Byť zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat dopady rozhodnutí podle § 77 odst. 1, s ohledem na mezinárodní závazky České republiky nelze od takového zkoumání vždy upustit, pokud cizinec takovou námitku vznesl.
22. „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, či ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, a další).
23. V rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017-28, však Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že zákonodárce nemohl domyslet veškeré situace, na které dopadne § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Některé případy mohou být natolik specifické, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dále výše uvedené závěry v navazující judikatuře doplnil: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“* (rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, obdobně viz také rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53).
24. Podmínky § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů nebude zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, ani porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ovšem takovou situaci nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. též nedávné rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, či ze dne 22. 1.

2020,

č. j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).

25. V posuzované věci se správní orgán I. stupně i žalovaný námitkou nepřiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života z tohoto pohledu zabývali a jejich postupu tak nelze ničeho vytknout.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že případný zásah do soukromého a rodinného života žalobce zapříčinila jeho protizákonná činnost. Citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31: „*Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývající na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.*“ Zdůraznil, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nezakazuje žalobci realizovat jeho rodinný a soukromý život na území České republiky v rámci nižšího pobytového oprávnění. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde v žalobcově případě k porušení čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti je třeba upozornit, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění.

VI. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalovaného a žalobce. Důkazy označené žalobcem soud neprovedl, neboť tyto listiny byly součástí správního spisu, kterým správní soud dokazování neprovádí.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. února 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu